

og Mørke og komme der saa betids, at det gør god Virkning ved Branden der, saa vil Amter og mindre Byer ogsaa udmærket godt kunne have et saadant Automobil stationeret paa et centralt Sted, saa det hurtigt kan komme til Stede, hvor der er Brug for det.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord om den nye Retsordning, som ogsaa mærkes paa de Budgetter, vi vil faa for Eftertiden. Retsvæsenet er moderniseret fra Grunden, og jeg haaber, det skal vise sig, at det er en heldig og god Reform, der er gennemført. Men Reformationen naar ikke helt op til Toppen. Saa vidt man kan skønne, er Højesteret omtrent den samme endnu, som den altid har været; og denne Institution, der maaske var meget udmærket og fremsynet ordnet i 1660, kunde dog maaske nu trænge til en lille Reform. Man har nylig set, at Forholdene er, som de altid har været, at ingen kan blive udnævnt til Højesteretssagfører, selv om han iøvrigt har den nødvendige Eksamen dertil, medmindre Højesteret selv anbefaler ham efter en Prøve. Der stod forleden Dag i Bladene, at en saadan Jurist havde forsøgt sig for at blive Højesteretssagfører, men at Højesteret lod ham dumpe; han fik ikke Højesterets Anbefaling.

Dette forekommer mig uheldigt. Hvad det i det hele kan føre til, skal jeg ikke udtale mig om. Men een Ting er sikker: det indgiver Befolkningen den almindelige Opfattelse, at Højesteret er en Institution, som selv vil bestemme, hvilke Sagførere der maa komme frem og sige noget, og at hvis nogen efter en Prøve ikke har talt saaledes, som Højesteret ønsker, kan han overhovedet ikke faa Lov til at procedere for denne Ret. Dette er ikke egnet til at styrke Befolkningens Tillid til denne Ret, hvilken Tillid dog vistnok maa siges at være af allerstørste Betydning. Her tror jeg, der bør ske en Ændring. Maaske kan man ikke sige, at alle, der bestaar juridisk Eksamen med en bestemt Karakter, har Ret til at blive Højesteretssagfører, men man kunde fastsætte et bestemt Antal, og saa kunde Administrationen give Sagførerne Udnævnelse og dermed Adgang til Højesteret, hvad enten de paagældende talte, som Højesteret muligvis ønsker eller ikke. Hvis man havde haft en saadan Ordning i Stedet for den nuværende gammeldags, var man muligvis blevet forskaonet for det Opttrin forleden Dag, som

Pressen af forskellig Partifarve og ogsaa ærede Medlemmer af dette Ting har paatalt som ret mærkeligt; at en Anklager faktisk gav sig til at forsvare en Lovovertræder, som synes at sætte en Ære i sin Skændsel og tragte efter de jordiske Ting, som man siger.

Højesteret har paaviselig i lige Sager truffet forskellige Afgørelser, i Sager, paa hvilke i alt Fald en Lægmand ikke kunde se anden Forskel end den, at der var forskellige Højesteretssagførere til at tale i Sagerne. Dette Forhold har været Genstand for Omtale i Pressen for et Par Aar siden, saa det er ikke noget, jeg staar og finder paa eller tænker mig til. Det vilde være heldigt, hvis man kunde gennemføre en saadan Ensartethed, at sligt kunde undgaas.

Af de Institutioner, som vistnok med Rette faar Understøttelse af Staten, skal jeg nævne Det kongelige Landhusholdningsselskab. Det er ikke noget særlig stort Beløb, det faar, det er 2000 Kr. i Tilskud og 3000 Kr. til Mejerikonsulentvirksomheden, i alt 5000 Kr. Men der ligger i alt Fald deri en Anerkendelse af Selskabet. Dets Virksomhed i det hele kan maaske ogsaa fortjene Anerkendelse, men der er i alt Fald en Virksomhedsgren indenfor Selskabet, som ikke fortjener Anerkendelse. Det kongelige Landhusholdningsselskab virker nemlig paa et bestemt Omraade som Løntrykker her i Landet. Jeg sigter til den Lønning, der gives Elever, der antages til Uddannelse. Disse Elever skal være mindst 18 Aar gamle og være saa kraftige og vel udviklede, at de kan udføre Karlearbejde. De skal lære i 3 Aar, og i disse 3 Aar bydes der dem henholdsvis 250, 300 og 350 Kr. om Aaret. Hos private Landbrugere, større Gaardejere, Proprietærer og Godsejere, hvor der antages Elever, er Lønningen mere end det dobbelte for unge Mennesker med samme Kvalifikation. Efter hvad der er mig sagt af et Medlem af det kongelige Landhusholdningsselskabs Repræsentantskab, er den Uddannelse, Selskabets Elever faar, ikke bedre end den, de kan faa paa et privat Gods; men der er indenfor Selskabet et Slags Frimureri, saaledes at hvis der er to med ens Uddannelse, og den ene er uddannet privat, den anden hos Landhusholdningsselskabet, vil den, der har Land-